

[Udenrigsministeren.]

første tid, indtil kræfter er blevet uddannet i udviklingslandet, der kan klare opgavernes videreførelse. Men her er altså et af de problemer, vi er blevet stillet over for i vore erfaringer ved u-landsarbejdet.

De ærede medlemmer hr. Per Federspiel og fru Hanne Budtz hæftede sig ved, at man havde gjort målsætningen så bastant ved at nævne 1 pct. Jeg tror ikke, at man skal hæfte sig for meget ved, at det lige akkurat er 1 pct. Det er jo ofte således, at når man ønsker at opstille en målsætning, der skal stå klar og tydelig for øjet, så ønsker man at hænge den op på noget helt konkret, og man fandt altså i De Forenede Nationer frem til, at, skal vi sige, den foreløbige målsætning måtte være 1 pct. Jeg tror, intet af u-landene vil have noget imod, hvis vi skulle gå hen og beslutte os til at yde mere end den ene procent; jeg tror også, de stadig vil se hen med forventning til os, indtil vi har nået den ene procent. Men jeg er naturligvis helt enig i, at man ikke skal hæfte sig for stærkt ved lige akkurat dette procenttal. Det må være bestemt af udviklingens gang og de behov, der findes, samt af vore egne muligheder for at kunne yde bidragene.

Jeg er enig med det ærede medlem fru Hanne Budtz i, at det er vigtigt at skabe forståelse for u-landenes problemer i den danske befolkning. Jeg er også enig i — det forstod jeg var det ærede medlem fru Hanne Budtz' indtryk — at der er en voksende forståelse i den danske befolkning for nødvendigheden af samarbejdet med u-landene.

Såvel det ærede medlem fru Hanne Budtz som også andre ærede medlemmer, derunder det ærede medlem hr. Rimstad, gjorde nogle bemærkninger om, at det ikke er nok, at man yder en finansiel hjælp, og at det heller ikke er nok, at man yder en teknisk assistance af den ene eller den anden art til det pågældende udviklingsland, men at man må sørge for — det sagde også det ærede medlem hr. Per Federspiel — at der gives de pågældende udviklingslande muligheder for, at deres erhverv kan komme i gang og finde afsætning for deres produkter. Herom skal jeg henvise til de bemærkninger, jeg gjorde under åbningsdebatten, hvor jeg omtalte, omend

ganske kortfattet, behandlingen af disse problemer på den internationale konference for handel og udvikling, som fandt sted her i foråret og forsommeren i Genève. Som jeg havde lejlighed til at sige, mødte vi her fra dansk side frem med temmelig konkrete tanker om, hvorledes man efter vor opfattelse kunne gå realistisk frem. Det lykkedes ikke at trænge igennem med disse tanker ved den lejlighed, men jeg er overbevist om, at de tanker, vi dér fremsatte, og som vi fik nogen støtte til hos nogle af industrilandene, vil blive ført videre i de kommende års diskussioner om, hvorledes samarbejdet med udviklingslandene skal tilrettelægges.

På spørgsmålet om, hvorvidt det nu er rimeligt, at vi foreslår denne forhøjelse af lånebeløbet i en tid, da vi skal passe på ikke at belaste finanserne for meget — en tankegang, det ærede medlem fru Hanne Budtz refererede var fremsat — vil jeg svare, at det har vi naturligvis været fuldt opmærksom på i regeringen. Det er imidlertid således, at fra det øjeblik, man begynder at optage forhandlinger med et udviklingsland om tilvejebringelse af en låneordning med dertil knyttede konkrete investeringsopgaver, går der meget let både 1 og 2 år, før man overhovedet når frem til at kunne underskrive låneaftalen; derefter går der yderligere et stykke tid, før man overhovedet kan komme i gang med de konkrete projekter, hvortil finansieringen skal hentes i lånet, så jeg tror ikke, jeg løber nogen risiko ved at sige, at såfremt det høje folketing bevilger denne låneramme, vil der i hvert fald nok gå 1½-2 år, før der overhovedet kan blive tale om, at den første øre af dette forøgede lånebeløb vil kunne komme til udbetaling.

Jeg er blevet stillet over for et par enkelte konkrete spørgsmål, som jeg gerne vil besvare.

Det ærede medlem hr. Helveg Petersen spurgte, hvor mange af de midler, der som eksportkreditgarantier er stillet til rådighed i henhold til § 7, stk. 2, der hidtil er taget i anvendelse, altså: hvor stort et garanti-beløb har den danske stat forpligtet sig for? Rammen var 150 mill. kr.; beløbet er knap 100 mill. kr., således at der her altså er en vis bevægelsesmulighed endnu. Her er det ikke nødvendigt at komme til folketing,